

ΚΟΡΝΟΦΩΛΕΑ ΚΑΙ Η ΜΟΝΗ ΚΟΡΝΟΦΩΛΕΑΣ

Μίαν περίπου ὥραν πρὸς νότον τῆς πόλεως Σουφλίου κεῖται ἡ Κορνοφωλέα, κώμη ἀναμφισβητήτως Βυζαντινῇ, τῶν τελευταίων δυσχειμέρων αἰώνων τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Εἶναι κτισμένη ἐπὶ στενῆς κλεισούρας καὶ ὀχυρᾶς διαβάσεως ἐπὶ τῆς μεγάλης στρατιωτικῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν, μεταξὺ ἄλλων, κατεσκεύασε πρὸς προστασίαν τῶν ἐν Θράκῃ κτήσεών του καὶ ἡ ὁποία ἀρχίζουσα ἀπὸ τὴν ἐπώνυμον αὐτῷ ἱστορικὴν πόλιν καὶ διχοτομοῦσα τὴν Θράκην καταλήγει εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Δορίσκου. Τὸ ὀχυρὸν τῆς κώμης μαρτυροῦν καὶ οἱ πρὸ τῆς κώμης, δεσπόζοντες αὐτῆς, δύο τῦμβοι, ἀπὸ τῶν γνωστούς παναρχαίους τοὺς ἐγκατεσπαρμένους εἰς πλεῖστα σημεῖα τῆς Θράκης, διὸ καὶ οἱ Τοῦρκοι ἐμπειρότατοι περὶ τὰ τοιαῦτα ὠνόμασαν αὐτὴν Δερβέντ (ὀχυρὸν) Καρμπουνάρο, δηλ. Μαυροπήγαδο, ἀπὸ τοῦ εἰς τὸ κέντρον τῆς κώμης ἀρχαῖον φρέαρ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον κατὰ τὸ πλεῖστον ὑδρεῦντο οἱ κάτοικοι. Ἡ ὀνομασία Κορνοφωλέα ἐδόθη ἀναμφισβητήτως ἀπὸ τὰς κορώνας, ὧν πληθὺς πλανᾶται μέχρι τῆς σήμερον καὶ νέμεται τὴν πρὸς νότον τῆς κώμης χαριτωμένην κοιλάδα καὶ τοὺς γραφικοὺς τῆς λόφους. Φαίνεται, ὅτι κατὰ παλαιότεραν ἐποχὴν, ὅταν δηλαδὴ ὁ Ἐβρος ἦτο πλωτὸς καὶ τὸ ἐμπόριον τῶν σιτηρῶν ἑλλείψει τοῦ σιδηροδρόμου, διενεργεῖτο ἀπὸ Φιλιππουπόλεως— Ἀδριανουπόλεως μέχρι τῆς παραθαλασσίας Αἰνίου ἀποκλειστικῶς διὰ τοῦ ποταμοῦ, ἔγιναν κατὰ περιόδους ἐγκαταστάσεις Αἰνίων εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, ὡς μαρτυροῦν, ἄλλως τε, καὶ πολλὰ ἐπίθετα Κορνοφωλεωτῶν καὶ ἡ ἀποδεδειγμένη συγγένεια πολλῶν οικογενειῶν μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Αἰνίου.

Τὴν Κορνοφωλέαν κατέστησε γνωστὴν καὶ σημαντικὴν ὁ ἔξ αὐτῆς καταγόμενος διάσημος τοῦ Γένους διδάσκαλος **Σιαμάτιος Παπᾶ**, διακριθεὶς ὡς γυμνασιάρχης Ἀδριανουπόλεως κατὰ τὰ ἔτη 1736—1762. Περὶ αὐτοῦ ἔγραψαν ὅλοι οἱ ἀσχοληθέντες εἰς τὴν Θρακικὴν γραμματολογίαν τῶν τελευταίων αἰώνων, ὁ τοῦ Σχεδιάσματος συγγραφεὺς Ματθαῖος Παρανίκας, ὁ χαλκέντερος Κ. Σάθας, ὁ Γεώργιος Λαμπουσιάδης, ὁ καθηγητὴς Κ. Ἀμαντος, ἀναλυτικώτατα δὲ ὁ Ἅγιος Σάρδων Γερμανὸς («Θρακικά»,

Τόμ. ἔνατος. "Ορα Σταματίου Παπᾶ καὶ τὴν ἐμὴν πραγματείαν «Τὰ Γράμματα εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν ἐπὶ Τουρκοκρατίας» εἰς τὸ Ἀρχεῖον Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτος 1940).

Ὁ ἐκ Κορνοφωλέας ἐν Ρουμανίᾳ νῦν ἀρχιμανδρίτης φίλος κ. Νεόφυ. τος Σταματιάδης, ἐπανειλημμένως καὶ μετὰ ζήλου θαυμαστοῦ ἀσχοληθεὶς εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸν διάσημον συμπολίτην του καὶ ὑπομνηματιστῆς εἰς τὰ κατ' αὐτόν, πρὸ ὀλίγων ἔτῶν μετὰ τοῦ ἐκ Κορνοφωλέας διδασκάλου κ. Χριστούδου εἰς γενομένας ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς κώμης διαρρυθμίσεις ἀνεῦρε καὶ συνέλεξε ἐπιμελῶς διαφόρους ἐπιτυμβίους πλᾶκας, ὧν αἱ ἐπιγραφαὶ ποικίλλουν ἀπὸ 1748—1771, δηλαδὴ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς σταδιοδρομίας τοῦ Σταματίου Παπᾶ.

Μεταξὺ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἡ πλέον ἐνδιαφέρονσα ἡμᾶς εἶνε ἡ φέρουσα τὸ ὄνομα ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΥ 1751.

Ἐχῶ τὴν γνώμην, ὅτι ἡ πλᾶξ αὕτη δὲν εἶνε ἢ τοῦ Σταματίου Παπᾶ, διότι εἶνε γενικῶς παραδεγμένον, ὅτι ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ἐν Κορνοφωλέᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1763. Τοῦτο παραδέχεται καὶ ὁ Ἅγιος Σάρδων («Θρακικά» τόμ. ἔνατος), ὀνομάζει ὁμῶς τὸν Σταματίον Παπᾶ καὶ **Παπᾶ Στάμον**. Καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης Ν. Σταματιάδης ὀνομάζει αὐτὸν ἐπίσης Παπᾶ Στάμον ὀρμηθεὶς εἰς τοῦτο, ὡς μοὶ φαίνεται, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνευρεθεῖσαν πλᾶκα καὶ ἀπὸ ἐν ἔγγραφον τῶν Ὑδαίων προκρίτων, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐθνικὴν δρᾶσιν τοῦ Σταματίου Παπᾶ, ἐν τῷ ὁποίῳ τὸν ἀναφέρουν ὡς Παπᾶ Στάμον («Θρακικά», τόμ. δέκατος 1938).

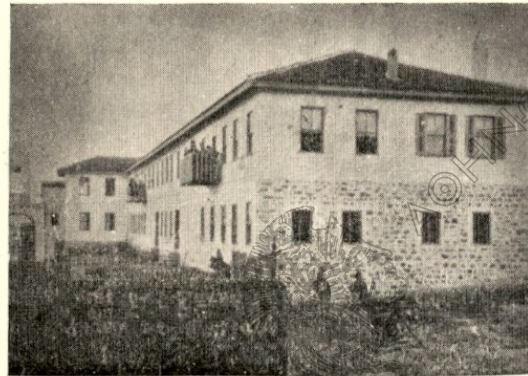
Μοὶ φαίνεται ὅμως, ὅτι, ἐξ ὅσων ἐγὼ γνωρίζω, οὐδαμοῦ φέρεται ὁ ἀνὴρ ὡς Παπᾶ Στάμος. Ὁ Ἅγιος Σάρδων μόνον δύναται ἀπὸ τὰ ἐν Χάλκη σωζόμενα χειρογράφα τοῦ διδασκάλου νὰ μᾶς πληροφορήσῃ, ἐὰν ἐν αὐτοῖς ὁ Σταματίος Παπᾶ φέρεται πού καὶ ὡς Παπᾶ Στάμος. Ἀσφαλῶς ὁ τῆς ἐπιτυμβίου πλακὸς Παπαστάμου (1751) θὰ εἶναι ἄλλος τις ἱερεὺς Παπαστάμος. Ἴσως δὲ νὰ εἶνε καὶ κληρονομική, ὡς ἄλλως τε ἀνέκαθεν εἰς τὰ χωρία ἡμῶν εἶνε κληρονομική ἡ ἱερωσύνη, εἰς τὴν Κορνοφωλέαν ἡ λευϊτικὴ αὕτη ὀνομασία, καθόσον ἀνεκάλυψα ἐσχάτως κάτωθεν τῆς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ γραφικωτάτου ναϊδρίου τοῦ νεκροταφείου Κορνοφωλέας τὴν ἐπιγραφὴν:

Μνήσθητι κύριε τῶν δούλων σου
Στάμου ἱερέως προσκυνητοῦ τέκνων
γονέων τε καὶ πάσης τῆς συμπτ. ς αὐτοῦ
ΑΩΙΕ (1815) Ἰουνίου 20.

Εἰς ὀλιγόλεπτον ἀπὸ τὸ χωρίον ἀπόστασιν ἐπὶ ὥραίας καὶ περιόπτου θέσεως καὶ ἄλλοτε πυκνῶς δεινδοφυτευμένης κεῖται ἡ Μονὴ Κορνοφωλέας, τιμωμένη ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἶνε δὲ Μετόχιον τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει ἱερᾶς τῶν Ἰβήρων Μονῆς. Ἀλλοτε ἤχμαζεν

οἰκονομικῶς, εἶνε ὅμως καὶ σήμερον κοινὸν προσκύνημα τῆς ἐπαρχίας Διδυμοτείχου καὶ κατακλύζεται καθ' ὅλον τὸ ἔτος ὑπὸ εὐλαβῶν χριστιανῶν, πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὴν περίοδον τῶν νηστειῶν, διὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ εὐρισκομένην ἱερὰν εἰκόνα τῆς Πορταϊτίσσης Θεοτόκου καὶ τὰ ἱερὰ λείψανα.

Τὰ ἱερὰ λείψανα εἶνε δύο. Τὸ πρῶτον λείψانون εἶνε τοῦ ποδὸς τοῦ ἱαματικοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους φυλασσόμενον εἰς ἱερὰν ἀργυρὰν λάρνακα ἐν σχήματι φυσιολογικοῦ ποδὸς καὶ τὸ δεύτερον ἀργυροῦν μικρὸν κιβώτιον

μὲ διάφορα ἱερὰ λείψανα καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὸ μέσον μὲν εἶνε χαραγμένος σταυρὸς πέριξ δὲ αὐτοῦ ἐν μέσῳ μικρῶν τετραγώνων τὰ ὀνόματα τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, ὁσίου Θεοδώρου Τριχινᾶ, ἁγίου Θεοδώρου Παμφυλίας, ἁγίου Γεωργίου Τροπαιοφόρου, ἁγίου Ἱεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν, Γρηγορίου ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας, ἁγίου Ἀρτεμίου, Τρύφωνος μάρτυρος καὶ Σωφρονίου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

Ἐν τῷ ναῷ φυλάσσεται ὡς κειμήλιον ἐπίχρυσον ἀργυροῦν ἅγιον ποτήριον, φέρον χρονολογίαν ΑΩΛΔ (1834) καὶ εἰς τὴν βάσιν χαραγμένην ἐπιγραφὴν:

Ἐπιστάσις τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ Ἡγουμένου
τῆς αὐτῆς Μονῆς (τῆς Λαδιᾶς, ἐννοεῖται) Βενεδίκτου
ἐκ τῆς πόλεως Σουφλίου συνδρομῇ καὶ δαπάνῃ
τῶν εὐσεβῶν τῆς χώρας ταύτης.

Περὶ τοῦ Βενεδίκτου τούτου, ὅστις ἐχρημάτισε κατὰ τὸ ἔτος 1834

ηγούμενος τῆς Μονῆς Λαδιᾶς, ἔχομεν γράφει εἰς προηγούμενον τόμον τῶν «Θρακικῶν».

Ἀπὸ πότε χρονολογεῖται ἡ Μονὴ Κορνοφωλέας;

Ἀσφαλῶς ἦτο κατ' ὀρχὰς ἐξωκκλήσιον μικρόν, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὀλίγον ἀπέχον ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον τῆς κώμης. Φαίνεται δέ, ὅτι παρεχωρήθη ἀπὸ εὐσέβειαν τῶν κατοίκων εἰς τὸν ἐξ Ἄνδρου μοναχὸν Αὐξέντιον, γνωστὸν ἔπειτα ταραξίαν ἐν Κατιρλῇ Νικομηδείας, κατὰ πληροφορίας μεταδοθείσας ὑπὸ τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. Νεοφύτου Σταματιάδου εἰς τὸν Ἅγιον Σάρδεων. Τεκμαίρεται δὲ τοῦτο ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἐπίλεκτον τέκνον τῆς Κορνοφωλέας, ὁ Σταμάτιος Παπᾶ, διατρίβων τότε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἔστειλεν ἐπιτιμητικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς προκρίτους Κορνοφωλέας, παραχωρήσαντας κακῶς τὸ ἐξωκκλήσιον τῆς Θεοτόκου, τὸ ὁποῖον μετέτρεψαν εἰς μονήν. Ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Λαμπουσιάδου εἰς τὸν ἀρχιμανδρίτην Νεόφυτον καὶ ὑπὸ τούτου εἰς τὸν Ἅγιον Σάρδεων. («Θρακικά», τόμ. κ' νατος σελ. 193).

Τοῦ Αὐξεντίου τούτου ὁ τάφος εὐρίσκεται εἰς τὸ ἱερόν τοῦ ναοῦ τοῦ Μετοχίου κάτωθεν ἀκριβῶς τῆς ἁγίας Τραπεζῆς ἔχων ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης ἐπιτυμβίου πλακὸς τὴν ἐπιγραφὴν:

Ἐνθάδε κεῖται σῶμα τοῦ Αὐξεντίου
τοῦ καὶ ἡγουμένου τῆς Μονῆς ταύτης
ὅστις καὶ δέεται πάντας τοὺς παρόντας
λέγειν πρὸς αὐτὸν ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ.

1771.

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων Ἁγίου Ὁρους καὶ ἐξ ἄλλων ἐν τῷ Μετοχίῳ Κορνοφωλέας ἐπιγραφῶν, σημειώσεων καὶ ἀσφαλῶν πληροφοριῶν, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Μετοχίου τούτου κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν ἐχρημάτισαν οἱ ἐξῆς ἡγούμενοι:

Αὐξέντιος, ἰδρυτῆς τῆς Μονῆς ταύτης ἀποθανών, ὡς εἵπομεν, κατὰ τὸ ἔτος 1771.

Νικηφόρος 1781.

Θεοδόσιος 1785.

Γαβριήλ 1791.

Γεράσιμος 1802.

Βαρθολομαῖος 1809.

Διονύσιος 1811.

Ἀθανάσιος 1815—1821.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ 1834 δὲν φέρεται σειρὰ ἡγουμένων

λόγῳ, ὡς φαίνεται, τῆς τραγικῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ καταστάσεως, καθ' ἣν ἔπασχε πρὸ πάντων ἡ στρατευομένη καὶ δεινῶς χειμαζομένη ἐκκλησία.

Κατόπιν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1834, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν ἡγούμενος τῆς παρακειμένης Μονῆς Λαδιᾶς ἦτο ὁ λόγιος ἀρχιμανδρίτης Βενέδικτος, ἀρχίζει πάλιν τακτικῶς ἀνὰ πᾶσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πενταετίαν ἡ ἐξῆς σειρά ἡγουμένων.

Ἰωακείμ.

Δαμασκηνός.

Πολύκαρπος, ἐκ Διδυμοτείχου. Δαπάνη καὶ ἐπιστάσις τοῦ φιλογενοῦς καὶ λογίου τούτου ἱερομονάχου ἐκτίσθη τὸ ἔτος 1854 ὁ σημερινὸς ναὸς τοῦ Μετοχίου, ὡς μαρτυρεῖ ἐνεπίγραφος πλᾶξ ἐντετειχισμένη ἀνωθεν τῆς κυρίως εἰσόδου τοῦ ναοῦ:

Οὗτος ὁ ἐτοιμόρροπος καὶ σεβάσμιος ναὸς
ἐπ' ὀνόματι τῆς ὑπεραγίας καὶ θαυματουργοῦ
Πορταϊτίσσης ἐκτίσθη δαπάνη καὶ ἐπιστάσις
καὶ πόνῳ τοῦ ἁγίου προηγουμένου Πολυκάρπου
τοῦ ἐκ Διδυμοτείχου 1854.

Νεόφυτος, ἀνὴρ λόγιος ἐχημάτισε κατόπιν μητροπολίτης Νευροκοπίου.

Ἀνθιμος.

Μελέτιος, ἐξ Ἀδριανουπόλεως (Τσερκέβ μαχαλᾶ συνοικίας Ἁγίου Γεωργίου), ὁ ἐπικληθεὶς Τσερκέζος καὶ Χέλι διὰ τὴν πονηρίαν καὶ τὸ εὐστροφον τοῦ χαρακτῆρός του.

Γεράσιμος, Κεφαλλῆν.

Γερόθεος, Μακεδὼν, ἐπικαλούμενος Σαλισβουρῆς.

Γαβριήλ, ἐκ Προικοννήσου.

Ἀγαθάγγελος, ἐξ Ἡρακλείτης τῆς Προποντίδος, ἄδολος καὶ ἀγαθὸς μέχρι παρεξηγήσεως.

Χρῦσανθος, ἐκ Στρωμνίτης εὐσεβής, ἀξιόλογος τύπος μοναχοῦ, λιτότατος, ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ὑπερβάς τὸ ἑκατοστὸν ἔτος.

Γρηγόριος, ἐκ Χαλκιδικῆς.

Πορφύριος, ἐκ Κυδωνιῶν, ἀνὴρ ρέκτης. Ἐπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη νέον λαμπρὸν οἰκοδόμημα τῆς Μονῆς, τὸ ὁποῖον ἐκάη καὶ ἐπανεκτίσθη, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ἀετώματος ἐπιγραφῆς:

Ἀνηγέρθη ἐκ θεμελίων δαπάναις μὲν
τῆς Βασιλικῆς Πατριαρχικῆς Μονῆς
τῶν Ἰβήρων, φιλοκάλῳ δὲ ἐπιστάσις

τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Προηγούμενου
 Πατρὸς Πορφυρίου τοῦ Ἱβηρίτου ἐν ἔτει σωτηρίῳ
 1904, μηνὶ Ἰουλίῳ ἐκάη καὶ ἐπανεκτίσθη
 δι' ἐξόδων τῆς αὐτῆς Μονῆς καὶ φροντίδι
 Πορφυρίου καὶ Γρηγορίου ἐν ἔτει 1909 μηνὶ Αὐγούστῳ.

Ὁ Πορφύριος εὗρηκε τραγικὸν καὶ μαρτυρικὸν θάνατον φονευθεὶς
 ὑπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου 1912.

Τὴν Δυτικὴν Θράκην κατέλαβον ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1913 μέχρι
 Μαΐου (15) τοῦ 1920 οἱ Βούλγαροι. Καὶ ἐστάλη μὲν κατὰ τὸ 1914 ὑπὸ
 τῆς Μονῆς Ἱβήρων ὡς ἡγούμενος τοῦ Μετόχιου ὁ **Χρῦσανθος** τὸ δευτε-
 ρον, ἀλλ' ἐξεδιώχθη καὶ τὸ Μετόχιον ἔμεινε ἄνευ κανονικοῦ ἡγουμένου.

Κατὰ Σεπτέμβριον ὁμοῦ τοῦ 1919, ἐπὶ Διασυμμαχικῆς κατοχῆς
 ἐστάλη ἡγούμενος ὁ

Ἰωαννίκιος, ἐξ Ἡρακλείτσης.

Χρυσόστομος, ἐκ Βρυούλλων τὸ 1925.

Ἀντύπας, ἐκ Κρήνης, τὸ 1931.

Φιλάρετος, ἐξ Ἡρακλείτσης, τὸ 1936. Τούτου κανονικῶς προαχθέν-
 τος εἰς Προηγούμενον τῆς ἱερᾶς Ἱβηρικῆς Συνάξεως καὶ κατὰ τὸ ἔτος
 1939 ἀποχωρήσαντος εἰς τὴν ἱεράν του μετάνοιαν διωρίσθη ὁ

Χρυσόστομος, τὸ δεύτερον ἤδη ἡγουμενέων εἰς τὸ Μετόχιον Κορνο-
 φωλέας.

Σουφλίου
 Ἰανουάριος 1940

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

[illegible]

Τὰ ἑκτὰ ζυγὰ ἀντὶ δύο. Τὸ πρῶτον εἶναι ζυγὰν τοῦ
 ὁδοῦ τοῦ ἱαμαλικοῦ ἁγίου Παραμύου ἐκτασσόμενον εἰς ἑ-
 κτὰ ἀγρῶν, ἀγρὰν δὲ ἐν ἡμέρᾳ ἐκτεταγμένον ὁδοῦ καὶ
 τὸ δεύτερον ἀγρῶν μιστὸν ἐκτεταγμένον διὰ δύο ζυγὰ
 καὶ εἰς τοῦ ὁδοῦ εἰς τὸ μιστὸν μὴν ἔναι παραμύος σταθός,
 ὡς δὲ αὐτὸν ἐν μίᾳ μιστῶν παραμύων τὰ ὄρηματα τοῦ ἁ-
 γίου Παραμύου, ὁσίων Θεόδωρον Τριχινά, ἁγίον Θεόδωρον
 Πανφυλίας, ἁγίον Γεωργίου Τρωαιοπόρου, ἁγίον Σεραφίμ ἐ-
 πισκόπου Ῥόντων, Γεωργίου ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας, ἁγι-
 ον Ἀρμενίου, Τριφύλλου μάρτυρος καὶ Εὐφροσύνου ἀρχιεπισκό-
 που Σεραφίμου.

Ἐν τῷ ναῷ ἐκείνῳ ὡς ὑμῖν ἔδειξε, ὡς ἀποστολὴν
ἀφ' ἧς ἐκείνη, ἔπειτα ἡμεῖς ἀποστολὴν ΑΩΛΔ (1834) καὶ ὡς τὴν
ἐκείνην ἀποστολὴν ἐκείνην :

Ἐπιστολαία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἡγούμενου
 τῆς αὐτῆς Μονῆς (τῆς Δαδιάς, ἐκρούται) Βερασίου
 ἐν τῇ πόλει Σουγγίου συνδρομῇ καὶ δασείᾳ
 τῶν εὐσεβῶν τῶν χρόνων ταύτης.

Περὶ τοῦ Κερεδίου τοῦτο, ὅς τις ἐχρημάτισε κατὰ τὸ
ἔτος 1834 ἡγούμενος τῆς Μονῆς Λαδίας, ἐχρημ. γράψαι τὸ

οὐκ καὶ ἀπορῶν ἐπιχορηγῶν, ἀπὸ τῆς ἰδρυτικῆς τοῦ Μελχιὸν λό-
λου κατὰ χραιοκομὴν οὐρανὴν ἐκρημάσαν οἱ ἔξῃς ἡγούμενοι:
Αὐξέντιος, ἰδρυτὴς τῆς Μονῆς τοῦτος Ἰωρδανίος, ὡς εἴωμεν, κατὰ
τὸ ἔτος 1771.

Νικηφόρος 1781.

Θεοδόσιος 1785.

Γαβριήλ 1791.

Γεράσιμος 1802.

Ἰαρθοχρημάιος 1809.

Διονύσιος 1811.

Ἀθανάσιος 1815-1821.

Μονὴ Κορνούλιας

Ἀπὸ τοῦ ἔτους τοῦτου περὶ τοῦ 1834 διέγειρα οὐρανὴν ἡγουμέ-
νων γόνων, ὡς γαίαν, τῆς βραχυτικῆς τοῦ ἐκρηκτικῆς κατὰ λόγον, καὶ
κατὰ τὴν ἰσχυρὴν ἀπὸ πάλιν ἡ ἐκρηκτικῆς καὶ διὰ τὴν ἐκρηκ-
τικὴν ἐκρηκτικὴν.

Καλὸν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1834, κατὰ τὴν ἀριστερὰν ἐκρηκτικὴν ἡγουμένους
τῆς παλαιῆς Μονῆς Γαβριήλ ἡ δὲ γόνος ἀρχιεπισκοπῆς Βε-
νιδίου, ἀρχὴν ἔχειν ταυτινὴν ἀνὰ πάλιν, ὡς εἴδῃ τὸ ἀρχιεπισκοπικόν, οὐ-
ρακτικὴν ἡ ἔξῃς οὐρανὴν ἡγουμένων.

Ἰωακείμ.

Δαμασκηνός.

Πορφυρογενής, ἐν Διδυμοκλήν. Δαμασκηνὸς καὶ ἰσοκλασία τοῦ γε-
γονηνός καὶ γογιὸν τοῦτον ἐκρηκτικὸν ἐκρηκτικὸν τὸ ἔτος 1854 ὅτε
μερὶς τὰς τοῦ Μελχιὸν, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἐκρηκτικὴ ἀπὸ τῆς ἐκρηκ-
τικῆς ἀνὰ πάλιν τῆς παλαιῆς ἐκρηκτικῆς τοῦ τὰς;

Οὗτος ὁ ἐκρηκτικὸς καὶ ἐκρηκτικὸς τὰς
ἐκρηκτικὴν τῆς ἐκρηκτικῆς καὶ ἐκρηκτικῆς

Πορταλίου ἐκείνου δαπάνη καὶ ἐπιστάσι
καὶ πέντε τοῦ ἁγίου Προγουμένου Πορταλίου
τοῦ ἐν Διδυμοτίκῳ 1854.

Νεόφυτος, ἀπὸ γένους ἑσχημάτισε καὶ ὡς μετρωσίδης Νεο-
φυτοῦ.

Ἀρχιεπίσκοπος.

Μελέτιος, ἐκ Ἀδριανοπόλεως (Τερμὶς μαχαζά οὐρουμίας ἁγίου
Γεωργίου), ὁ ἐπισκοπὸς Τερμίνος καὶ ἔχει διὰ τὴν κομπάρη καὶ
τὸ ἐπισκοπὸν τοῦ χαρμυλίου τοῦ.

Γεράσιμος, Καραγιάν.

Γερόθεος, Μανδύρ, ἐπισκοπὸς Σαμσοφύς.

Γαβριήλ, ἐν Προκοπῇ τοῦ.

Ἀγαθάγγελος, ἐκ Ἡρακλείου ἐν Προκοπῇ, ἀδελφὸς καὶ ἀρ-
χὸς μέχρι παραφυρρίσας.

Χρυσάνθος, ἐν Στρατιῶν, ἀνταρξὶς ἀξιόλογος ὡς μοναχὸς, ὁ
ἐκείνου ἀσκήσει ἀπὸ ὁρίων ἐκ τῶν παλαιῶν τοῦ ἐκείνου τοῦ.

Γρηγόριος, ἐν Χαλκιδεύς.

Γρηγόριος, ἐν Ἀνδωνίων, ἀπὸ πύλης. ὁ αὐτοῦ ἐκείνου ἕως
χαρμὸν οὐνοδόμημα τῆς Μονῆς, τοῦ ὁποῦν ἐκείνου καὶ ἐκείνου
ἐκείνου, ὡς ἐκείνου ἐκ τῆς ἐκείνου τοῦ ἀντιώματος ἐκείνου:

Ἀντιώμα ἐν Στρατιῶν δαπάνης μετ

τῆς Βασιλείας Πατριάρχης Μονῆς

τῶν ἱερῶν, ὁποῦν δὲ ἐκείνου

τοῦ Πατριάρχου τοῦ Προγουμένου

παρὸς Πορταλίου τῶν ἱερῶν ἐκ τῆς ἐκείνου

1904, μετὰ τῶν ἐκείνου καὶ ἐκείνου

ἐκ τῶν ἐκείνου τῆς ἐκείνου καὶ ἐκείνου

Πορφυρίων και Γεωργίου ὡς ἐν 1909 μὲν Ἀγνόςδα.

Ὁ Πορφυρίος εὐρύνει τραγυῖν καὶ μαρτυρεῖν δάνατον γυναι-
κὸς καὶ ὡς τὸν Τούρνον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Βασιλείου τοῦ
ἔτους 1912.

Τὸν Δουκὺν Θράκην κατέλαβεν ἀπὸ τοῦ Οὐλαβρίου 1913 μέχρι
Μαΐου (15/5) 1920 οἱ Βούλγαροι. Καὶ ἐξέλαυν μὲν κατὰ τὸ 1914
ὑπὸ τὴν Μορὴν Ἰβήρωι ὡς ἡγουμένους τοῦ Μελόχιον ὁ Χρύσαν-
θος τὸ δὲ ἄλλο, ἀλλ' ἐξεδιόχθη καὶ τὸ Μελόχιον ἔμεινεν ἀνε-
κονομὸν ἡγουμένων.

Καὶ οἱ Δουλιβριοὶ ὅμως τοῦ 1919 καὶ Διασημαχικὸς καλοῦν
ἐξέλαυν ἡγουμένων ὁ
Σωαννίκιος, ἐξ Ἡρακλείου.
Χρυσόστομος, ἐν Κρωσσῶν τοῦ 1925.
Ἀνδρέας, ἐν Κρήνῃ, τοῦ 1931.

Φιλάρετος, ἐξ Ἡρακλείου, τοῦ 1936. Τούτῳ κακοκινῶς προ-
χθέντος ἐν Προηγούμενῳ τὴν ἐπαρ' Ἰβήρωι μὲν Δουλίβριος καὶ
κατὰ τὸ ἔτος 1939 ἀποχωρήσαντος ἐν τὴν ἐπαρ' τοῦ μετὰ τούτου
διωρίσθη ὁ

Χρυσόστομος, τὸ δὲ ἄλλο ἔτι ἡγουμένων ἐν τὸ Μελόχιον Κορ-
νηγίας.

Μονὴ Κορυφῆς

Κυρολατῆς Γ. Κορνήγιος
Μονὴ Κορυφῆς

Δουλίβριον
Σωαννίκιος
1940

